

[Kjær Rasmussen.]

Dette forslag opererer netop med de aldersgrænser, VS har advaret så meget imod. Vi kan fortsat ikke se rettere, end at det er udtryk for hykleri og dobbeltmoral at indføre disse aldersgrænser, specielt fordi den truede gruppe befinder sig inden for grænserne. Regeringen kunne lige så godt have været ærlig og stillet forslag om, at alle kvinder over 58 år og under 8 år skal have adgang til fri svangerskabsafbrydelse, for det er faktisk det, regeringen foreslår med dette forslag. Den gruppe kvinder, som virkelig har behov for en fri adgang til svangerskabsafbrydelse, falder ikke ind under loven, i alt fald kun hvis de i forvejen har født 4 børn.

Forslaget er skævt, synes vi. Den kvinde, som har råd til at gå til en dyr psykiater og betale hans regninger, kan erhverve sig de nødvendige argumenter for, at netop hun falder ind under loven. Men det er åbenbart det, der sker, når man forlader princippet om, at kvinden selv må bestemme, om hun vil gennemføre sit svangerskab eller ikke. Så ender man i en lovgivning som den, vi bliver præsenteret for her. Også her kan man altså erkende classesamfundet, som vi lever i, og jeg må sige, at jeg er fuldstændig enig med den socialdemokratiske ordfører, hr. Falk Hansen, i de betragtninger, han kom med på dette område.

Det sidste spørgsmål, jeg gerne vil tage op i forbindelse med forslaget, vedrører administrationen af lovforslaget. Det er jo ikke så længe siden, jeg spurgte socialministeren, hvad hun ville gøre i anledning af den katastrofale mangel på socialrådgivere inden for mødrehjælpen i Nordjylland. Som bekendt må man pr. 1. januar 1970 lukke 9 rådgivningskontorer i Ålborg, Hjørring og Thisted amter, hvis ikke det nødvendige personale skaffes. Efter hvad socialministeren svarede mig, så er der ingen som helst udsigt til, at personale vil kunne skaffes inden for de nærmeste år, og hermed har man forringet mødrehjælpen service over for en hel landsdel. Det er mig magtpåliggende at få fortalt justitsministeren dette netop i forbindelse med dette forslag, som jo i alle tilfælde ikke vil betyde en aflastning af mødrehjælpen. Hvad vil man gøre for overhovedet at få denne lov til at virke i Nordjylland og i andre underforsynede dele af landet?

Lad mig afsluttende sige om forslaget, at vi anser det for at være et meget ufuldbærent forslag. Nu skal det jo i kuvøse i et folketingsudvalg, og så hjælper det måske, men jeg tør næsten ikke sige, hvilken betegnelse jeg egentlig havde lyst til at bruge om dette lovforslag.

Hanne Reintoft: Det er en lidt trist affære at stå her og behandle et lovforslag, der er betydelig ringere end det, der blev behandlet for nogle få uger siden. Vi ved, at der trænges til effektiv revision af gældende lov. Den svarer ikke længere til retsbevidstheden i befolkningen, og den afhjælper ikke det store behov, der er for social og lægelig assistance på området.

Lad mig endnu en gang sige, at jeg stadig ikke forstår al det ordgyderi, der skal være i forbindelse med denne lovgivning. Jeg forstår til fuldkommen, at hvert enkelt menneske i denne sag har sin personlige opfattelse af problemet abort/ikke-abort. Det har jeg også selv. Nogle henviser til religiøse betragtninger, andre har personlige problemer og fornemmelser. Men det, jeg ikke kan begribe, er, at man vover at overføre sine egne personlige betragtninger som en tvang over for andre mennesker, at man er så — for at sige det lige ud — selvglad, at man finder, at éns personlige opfattelse af, hvordan man selv ville administrere krop og tanke, skal overføres på andre. Lige så paradoksal situationen var i går, hvor det var den såkaldte frihedsvogter, der erklærede, at man ikke kunne have fuld ytringsfrihed i dette land, lige så paradoksalt er det, at det i hovedsagen er dem, der hævder at forsvare menneskets personlige frihed, der tillader sig at påtvinge andre personlige etiske regler. Vi står med et forslag til en uanvendelig lov for os. Den vil blive uadministrerbar, den vil ikke løse problemerne, den er hyklerisk, og hvad værre er, jeg tror egentlig godt, man ved det.

For det første ved vi, at den største gruppe kvinder, der søger abort, er mellem 20 og 34 år. Hvad hjælper det så at lave en 38 års grænse, når det i forvejen er sådan, at man indstiller næsten 100 pct. efter gældende lov? Men man må til gengæld sige, at denne 38 års grænse er udformet med juridisk spidsfindighed, for hvis man fylder 38 år, når man er 13 uger henne, så hjælper bestemmelsen